

Derya AYDIN
Çorum Valiliği Özel Kalem Müdürü
Merhum Kaymakam Mehmet AYDIN'ın Eşi

Karla Başlayan Ebedi İstirahat

Onunla evlendiğimde birlikte yaşlanamayacağımı biliyordum, altıncı his mi başka bir şey miydi bilemiyorum ama emin olduğum şuydu ki hislerim beni hiç yanıltmamıştı o yaşıma kadar. Bu hissimi paylaştığımda an-nem tedirgin bir şekilde sormuştu "Bu ne demek oluyor şimdi, evliliğiniz yürümeyecek mi, boşanacak mısınız yani." diye, hayır dedim ileride ya ayrılık olur ya ölüm bilemiyorum sadece birlikte yaşlanamayacağımıza eminim." Bu hissiyattan olmalı ki her zaman eşimin başına ya bir kaza gelecek ya da terör saldırısına maruz kalacak endişesini taşıyordum, Erzurum-Çatta kaldığımız 2 sene boyunca her sabah eşimi işine uğurlarken sanki son görüşüm-müş gibi bakakalırdım ardından ve her akşam mesai dönüşü büyük bir mutlulukla karşılardım onu.

Çat'a ilk girişimizi dün gibi hatırlarım, tarih 3 Ekim 2004, kucağımda 1 aylık oğlumuz Eray ile Ankara-Erzurum arası uzunca bir yolculuktan sonra eşimin şoförü ve birkaç müdür karşılamıştı bizi ilçe girişinde. Onlar bizi inceliyordu meraklı gözlerle, biz ise onları...Karşımızdaki düzlükte saçıdan çatıları ile

dumanı tüten 6. sınıf küçük bir ilçe duruyordu. İlçemizden çok lojmanımızı merak ediyordum doğrusu, evliliğimizin son iki yılının geçeceği güzel anılarla dolu, o her daim özlemle, ah çekerek andığım sıcacık yuvayı....Bilseydim burada geçen 2 senenin hemen sonrası evliliğimizin son bulacağını, buradaki hatıraları andıkça gözlerimin dolacağını, o güzel günleri geri getirememenin çaresizliğini yaşayacağımı o kadar hevesle girer miydim acaba o lojmana?Dinlenip nefes almadan gezdim tüm odaları ve daha sonra eşimle bir an göz göze geldik, eşim yüzümdeki memnuniyetsiz ifadeyi sezmiş olmalı ki "Hiçbir şey söyleme bana Derya ne olur, sen kaymakam eşi olmaya evet derken tüm bu olumsuzluklara da evet dememiş miydin bile bile, önemli olan bizim mutluluğumuz değil mi, sevdiğin insan işte burada yanında, mutlu olman için bu sana yetmez mi?" dediğinde tüm söyleyeceklerimi yuttum oracıkta lojmana dair.Haklıydı...Bu bana yetmez miydi, yeterdi...Haklıydı, çünkü; bir kaymakamla evlenmek demek bir ömür ilçelerde yaşamak demekti, daha önceki kaymakamlarında kullandığı dayalı-döşeli lojmanlarda oturup

kendine ait evin-eşyanın olmaması demekti, iyi-kötü uzak-yakın ayrımı yapmaksızın gittiğin her ilçede sevgi ile yaşayabilmek, çalışabilmek demekti ve kaymakam eşi olmak her zaman mütevazı ve ağırbaşlı olmayı gerektirirdi...

Erzurum'un o kendine has soğuğunu yaşamayan bilemez.Hiç alışkın olmadığımız bu iklime alışmaya çalışıyorduk zorda olsa, bebeğimi üşüteceğim endişesiyle battaniyesine sıkı sıkı sarmış otururken kanepede, eşim seslendi salondan, yüzünde hafif bir gülümsemeyle "Bak dışarı" dedi camı işaret ederek, evlerinin önünde sırtlarında kabanları dahi olmayan, soğuktan yanakları al al olmuş tombul yanaklı komşu çocuklarını göstererek."Bizim oğlumuz çok şanslı Derya, babası kaymakam, annesi öğretmen, sıcacık lojmanda üzerine titrenerek büyütülürken bu çocukların sırtlarında montları dahi yok, dikkatini çekti mi hiç üşümüyorlar, çünkü onlar bu iklimin çocukları..."

Aylar geçmiş ilçemize iyice alışmıştık.Bir kaymakam olarak ilçede dengeleri bozmadan taşları yerine oturtmak zor işti doğrusu, eşimin her akşam eve büyük bir stresle

dönüşünü anlayabiliyordum. Tatil hafta sonu gözetmeksizin, deyim yerindeyse "arı gibi" çalışırdı. Yeni projeler üretmenin telaşındaydı. Aylarca "Çat Kültür Merkezi" adı altında eski sağlık ocağı binasını kültür merkezine çevirmek ile uğraştı, nihayet hayata geçirdi ve açılışını yaptıktan bir-kaç gün sonra ilçedeki amir ve müdürlerle bir hafta sonu kültür merkezinde yudumladıkları çayı ilçeden bir gazeteci "kaymakam kendine özel kafeterya yapmış herhalde arkadaşlarını toplayıp çay içiyor orada" diye haber yaptığında da bu durum onu hiç üzmedi çünkü biliyordu ki takdir edenler olacağı gibi eleştirenler de olacaktı, kırılmamalı, yılmamalıydı... Hemen ardından ilçede eksikliği fazlası ile hissedilen anaokulu açma fikrine yoğunlaştı, çok geçmeden anaokulun oyuncakları da gelmişti. O gün eşim de en az çocuklar kadar şendi. O bu yoğunluğun içerisindeyken onun kadar heyecanla takip ediyordum çalışmalarını ama ne zaman ki sıra Yedisu-Çat arası köy grup yolu çalışmalarına geldi işte o zaman heyecanım tamamen söndü. Onu en çok yoran ve düşündüren uğraşı burası oldu, çalışmaların bizzat başında olmaz, yakından takip etmezse müteahhitin gereken hassasiyeti göstermeyeceğine inanıyordu, her hafta sonu erkenden kalkar ilk önce yola bakmaya gider, kahvaltı için eve döndüğünde ise üzeri zifte boyanmış bir vaziyette döndüğü için bu duruma biraz bozulur ve sabırla yol çalışmalarının bitmesini beklerdim. Bir gün yeni aldığı açık tonlardaki takım elbisesinin paçalarındaki zift lekelerini görünce sormadan edemedim "Birlikte vakit geçirebileceğimiz sadece hafta sonlarımız vardı, o da yok artık ne zaman bitiyor bu

yol yapımı Mehmet?" diye. "Derya sabret, burası böyle bir yolu daha önce görmedi, mükemmel oldu yol mükemmel, görmelisin. Hafta sonları beraber vakit geçiremiyoruz farkındayım, kar düşün bakalım yere, işte o zaman buralarda hayat durur, ben de tempomu yavaşlatır biraz dinlenir, bu ihmali mi fazlasıyla telafi ederim merak etme." Bu sözünden sonra ara ara "Ah şu kar yere bir düşse" der gülerdim o da bu lafıma karşılık "Kardan kıştan bıkmış

Eray

bu memlekette karı senin kadar sabırsızlıkla bekleyen ikinci bir kişi da yoktur herhalde" derdi. Bilemiyordum dinlenmeye vakit bulabilecek miydi çünkü ilçede 2 senemiz dolmuş ve artık ayrılma zamanımız da gelmişti.

Ve yıl 2006, aylardan Ekim, kaymakamlar kararnamesi çıktı-çıkacak, merakla bekliyorduk. Kendimizce memlekete yakın yerleri geçiriyorduk gönlümüzden, bir umut...

Nihayet kararname yayınlanmıştı, aklımızın ucundan daha önce hiç geçmemiş bir ilçeye, Muş-Bulanık Kaymakamlığına atanmıştı eşim. Biliyordum ki, her ne kadar belli etmese de esasında çok buruktu, Çattan sonra Bulanık kendisini daha da yoracak, ağır gelecekti. Ben ise şaşkındım... Ve de üzgün... Memlekete bir-kaç saat daha uzaklaşmış olmanın hüznüydü bendeki.

Gitme vakti gelmişti artık Çat'tan. Koskoca 2 sene ne de çabuk gelip geçmişti. Ne kadar artık gitme vaktidir deyip kararnameyi beklesekte hüznü sarmıştı her yanı, meğer ne kadar da alışmıştım adını daha önce hiç duymadığım bu ilçeye, meğer ne çok sevmiştim o soğuk kış günlerinde dedesinin bahçesinde oynarken yemyeşil gözlerini hüznle seyrettiğim anne-babasından ayrı komşu çocuğu küçük Aytekinimi... Ne çok alışmıştım eşyaları çok eski diye ilk gördüğümde hiç beğenmediğim lojmanımıza. Araçla ayrılırken ilçeden gözüm karşı tepedeki yalnız eve takılı kalmıştı. Eşimin şoförü Emin Beylerin evi idi orası. Babacan yapısı, dürüst kişiliği ve sıcak ailesi ile onları bir daha görmeyecek olmak üzmüştü beni, eşimin hiç üzülme, yeni ilçemiz yakın sayılır en kısa zamanda doğacak torunlarını görmeye geliriz demesi ile çıktık ilçeden. İyisi ile kötüsü ile biz Çatı sevmiştik, umarım onlarda aynı duygular içerisinde veda etmişlerdir bize, elveda Çat...

Ailemin yanında geçirdiğim 1 haftalık tatilden sonra yeni ilçemize gitmek üzere bizi almaya gelen eşim, 2 gün kalıp akrabalarla vedalaşıp hellallik alacağım, gidipte dönmek var dediğinde, ölüme gitmiyoruz ya Mehmet, bayramı var tatili var bu-

nun, uzun yıllar görüşmeyecek de-
ğiliz elbette diye cevap vermiştim. O
ise beni dinlemeyip tüm akrabalarını
ziyaret edip vedalaşmış, helallik
istemişti. Şimdi düşünüyorum da, ne
iyi yapmış diyorum beni dinleme-
mekle, sanki içine doğmuş onları
bir daha göremeyeceği, birkaç gün
sonra hepsini mezarının başında
gözü yaşlı ve çaresiz bırakacağı...

Yeni ilçemize uzunca bir yolculuktan
sonra akşam 10.00-11.00 civarın-
da ulaşmıştık. Gecenin zifiri karan-
lığında ilçeyi hiç görmeden girdik
lojmanımıza. Üç katlı bir binanın üst
katındaydı lojman. Ve ben lojman
hakkındaki ilk izlenimim olumsuz-
sa bunu eşimle paylaşıp morali-
ni bozmamam gerektiğini Çattaki
ilk günümüzde öğrenmiştim. Ertesi
gün eşim okula yeni başlayan bir
çocuğun heyecanı ve hevesi ile en
sevdiği takım elbisesini giyerek çık-
tı kapıdan ve arkasını dönüp bana
"Bu gün biraz sert takılayım da,
Bulanığa deli bir kaymakam gel-
miş gelmez olaydı desinler" diyerek
kahkaha ile indi merdivenlerden.
Akşam eve döndüğünde ise kah-
kasından eser dahi kalmamıştı. İlk
günü ile alakalı tek yorumu "Anla-
dığım kadarıyla burası biraz sıkıntılı
bir ilçe Derya Allah yardımcımız ol-
sun" oldu. İkinci gün ise inanılmaz
bir yağmur vardı ilçede, her tarafı
yağmur seli sarmıştı, bu yoğun ya-
ğıştan dolayı bir-kaç muhtar ile tar-
tışma yaşadığını ve bu duruma çok

üzüldüğünü sonradan öğrendim bir
arkadaşından. Olumsuz geçen böy-
le bir günden sonra daha da çök-
müş döndü eve onu hiç bu kadar
çökmüş ve çaresiz görmemişim.

İlçede 3. günümüzdü, ikimizinde
üzerinde alışık olmadığımız, mut-
suzluk, huzursuzluk ve umutsuz-
luk karışımı enteresan bir ruh hali
vardı. Ölüm sessizliği dedikleri bu
olsa gerekti... Belki de üzerindeki
bu olumsuz ruh halini biraz olsun
dağıtmak, neşelenmek için salonda
top koşturan oğlumza eşlik etmek
üzere kalktı eşim yerinden. Baba ile
oğulun ilk ve son maçı idi, benim
ise onları beraber gördüğüm son
kare... Yarına babasız uyanacağını
nereden bilecekti yavrum, sıcacık
yatağında melekler gibi uyurken
babasının Bulanık Devlet Hastane-
si morgunda sabahı edeceğini bil-
se... Bilse ne olurdu ki? ...Anlayabilir
miydi ölümün ne olduğunu o mini-
cik yavru. Kelime hazinesi anne ve
babadan ibaretken üçüncü kelimesi
"öldü" oldu. Baba öldü...

Seneler oldu onu ebediyete uğur-
layalı, yıllar öyle hızla akıp geçti ki,
5 sene bitti bu gün onsuz. 2 Kasım'ı
3 Kasım'a bağlayan o akşam gen-
cecik bir can göçtü gitti bu dünya-
dan, ne eşine, ne çocuğuna, ne de
işine doyamadan... Kaymakamın
iş bitmez Derya, biri bitmeden di-
ğeri başlar, bize tatil-dinlenme yok
derdi, "Bekle kar düşün yere biraz

dinleneceğim söz" demişti vefatın-
dan aylar önce ve ne acıdır ki onu
toprağa verdiğimiz günün ilk gecesi
lapa lapa düştü kar semadan meza-
rının üzerine. İçim kanayarak, tarifsiz
acılar içinde izledim karı. Bu na-
sıl bir rastlantıdır, nasıl bir yazgıdır
Allahım, ben ebediyete yatmasını,
sonsuzluğa uyumasını dilememiş-
tim eşimin karı öylesine sabırsızlıkla
beklerken...

Sabah daha gün yeni ağarmışken
gittim kabrine. O kabrin ona ait ol-
duğuna inanmak istemeden, sanki
bir yerlerden çıkıp gelecekmış ümidi
ile bakakaldım uzunca bir süre. Top-
rağından bir avuç aldım, koydum
bir peçetenin içine. Andıkça onu,
okşadım toprağını... Andıkça onu
kokladım toprağını... Toprağın bol,
mekanın cennet olsun Sevgili Eşim,
Sevgili Kaymakamım, Erayın Baba-
sı...

Sen rahat uyu, belki "Babası kay-
makam, annesi öğretmen, bizim
oğlumuz çok şanslı." demekle
büyük laf etmiştik geçmişte, kimin
şanslı kimin şanssız olduğunu zaman
gösteriyor insana ama bizim oğlu-
muzun asıl şansı, senin gibi karak-
ter sahibi bir insanın evladı olma-
sıdır bence. Senden sonra gördüm
ki, gece-gündüz demeden büyük
bir heyecanla çalışıp emek verdiğin
hiçbir çaban boşuna değilmiş as-
lında, sanki adını yaşatmak uğruna
çalışmışsın canla başla, bilmeden.
Çat vefasını ve sevgisini ispatladı
sana, açtırdığın anaokuluna ve Çat-
Yedisu köy grup yoluna senin adın
verildi ve torunu dünyaya geldikten
sonra ziyarete gitmeyi planladığımız
Çattaki vefalı şoförün Emin Bey, to-
rununa senin adını verdi. Kararna-
me yayınlandığında çok da mutlu
olmadığımız Muş-Bulanık'a gelin-
ce, 3 günlük kaymakamının eşi ve
çocuğuna bu kadar samimiyetle sa-
hip çıkacak yüreği güzel bir valinin
orada oluşu sürükledi belki de bizi
oraya kim bilir... Hayatta hiçbir şey,
tesadüf değil...

